
אמרי נועם

במדבר

© כל הזכויות שמורות

0775373525

פרשת במדבר

ערב שבת במדבר- אנחנו נמצאים בשלושת ימי הכנה לחג מתן תורה וקבלת התורה, כמה מתאימים פה הדברים שחז"ל אומרים "וממדבר מתנה", אדם צריך להיות כמדבר, מה מדבר לכל אף אדם לכל, שכאשר אדם מתמסר לאחרים, הוא זוכה לתורה שנקראת **מתנה**.

הקב"ה ברא כל כך הרבה דברים בעולם, את כל העולם כולו ואת כל היקום ונתן לבן אדם שכל, עיניים, מוח, בית, וכל כך הרבה דברים, את כל מה שיש לו, וזה לא נקרא מתנה, ורק דבר אחד נקרא מתנה, ולמה - והרי קיבלנו הרבה מתנות לכאורה. כי מתנה זה רק התורה!!! כל שאר הדברים זה אמצעים, הם כלי עבודה שנוכל להשתמש במתנה, כי כל העולם כולו נברא בשביל התורה, כי הקב"ה ברא את כל העולם עם מטרה, והמטרה שבשבילה כל הבריאה כולה וכל מה שיש בה, זה אך ורק בשביל התורה, ולכן מתנה זה רק התורה.

ובתורה אנחנו רואים שהדיבור הראשון בעשרת הדברות, היא מצוות האמונה בה', היא המצווה הראשונה שניתנה בזמן מתן תורה, וכן אנחנו רואים בפסוק שמתאר את מתן תורה '**אֵתָהּ הָרְאִיתָ לְדַעַת כִּי ה' הוּא הָאֱלֹהִים אֵין עוֹד מִלְבָּדוֹ**' (דברים ד', ל"ה). ורש"י אומר, כשנתן הקב"ה את התורה פתח להם שבעה רקיעים, וראו שהוא יחיד לכך נאמר 'אֵתָהּ הָרְאִיתָ לְדַעַת וכו', וזה בא ללמדנו שכל התורה כולה עומדת ותלויה על המצווה הזאת, וכך אנו מוצאים בראשונים שכותבים יסוד היסודות, עמוד כל החכמות, שהקב"ה מנהיג את העולם כולו והוציאנו ממצרים, עשה לנו נפלאות, ואין אדם נוקף אצבע מלמטה, אלא אם כן מכריזים עליו מלמעלה, ולכן תמיד טוב לעסוק במצווה זו, שהיא האמונה והבטחון בה' יתברך.

ולכן בימים אלו ובזמן הזה שקיבלנו את התורה, אנו צריכים להכניס לתוכנו את '**אֵתָהּ הָרְאִיתָ לְדַעַת כִּי ה' הוּא הָאֱלֹהִים אֵין עוֹד מִלְבָּדוֹ**', ואדם צריך לחזק את עצמו לבטוח בה' בכל לבו, ולהאמין בהשגחתו הפרטית, ומתוך מצוה זו לעשות את כל התורה.

מהמילים הללו שזה יסוד התורה, יסוד היסודות לדעת שיש השם אחד שהוא ברא את הכל, ומשיג בהשגחה פרטית על כל יהודי, להתקדם לקיים את כל התורה. וכן מצאנו בדברי הרמב"ן הידועים- '**שֵׁאִין לְאָדָם חֶלֶק בְּתוֹרַת מֹשֶׁה עַד שְׁנֵאֵמִין בְּכָל דְּבָרֵינוּ וּמְקִרְנוּ- שְׂכּוֹלֵם נִיסִים, וְאֵין בָּהֶם טֵבַע וְלֹא מְנַהֵג שֶׁל עוֹלָם**'. וכדברי הגאון שכותב - עיקר נתינת התורה לישראל שישומו ביטחונם בה' יתברך שמו.

ומן הראוי להוסיף- אנו קוראים מגילת רות בחג השבועות, ויש נקודה מאד מעניינת במגילה, נעמי אחרי כל מה שעבר עליה היא חוזרת בלי בעלה ובלי בניה, וכחוסר כל, בדרך היא חושבת לעצמה, יש לה הרי את בועז, והיא תדבר אם אשתו, והם ירחמו ויצילו אותה, אך מה שקרה, איך שהיא באה לעיר בית לחם, והיא רק נכנסת ואשתו של בועז נפטרת '**וַתֵּהֵם כָּל-הָעִיר**' (רות א', י"ט) נעשתה העיר 'הומיה'- שכולם התקבצו לקבור את אשתו של בועז שמתה בו ביום, ולכן היא מיד אמרה, אל תקראו לי נעמי אלא קראו לי מרה '**כִּי הִמְרָ שְׂקִי לִי מֵאֵד**' (רות א', כ'). אבל מה היה באמת בסוף, הקב"ה גלגל את הדברים שבועז התחתן עם רות כלתה, ומאז כל מחסורה על בועז, ואז נולד לה בן והנשים אמרו לה, ברוך ה' הבן הזה יהיה לך למשיב נפש, ומתוך זה יצא מלכות בית דוד, ועתיד לצאת מלך המשיח.

והמילים "**הִמְרָ שְׂקִי לִי מֵאֵד**" זה ראשי תיבות שלמה, היא ראתה את זה "**כִּי-הִמְרָ שְׂקִי לִי מֵאֵד**" אבל הקב"ה הצמיח פה את מלכות דוד ושלמה, ואת כל שושלת בית דוד. גם כל אדם יש לו קשיים וכל מיני דברים - ולמה זה דומה - לגרעין שזורעים, כשזורעים בהתחלה זה מתרסק, אבל צריכים להסתכל על הסוף, עד שהוא צומח, ומגרעין זה נעשה אילן גדול שמצמיח פירות, וכן צריכים להסתכל על הקשיים שלנו, שהישועה אחרי כן צומחת.

ואנחנו יש לנו את היום הגדול הזה את חג השבועות, חג העצרת, שעליו נאמר שבעצרת נידונים על פרות האילן - פרות האילן זה עם ישראל כך כותב השל"ה, כי פירות האילן של הקב"ה, הם נשמות ישראל.

ויהי רצון שנזכה לעשות את הימים הגדולים הללו, שלושת ימי ההכנה, ואחרי כן יום קבלת התורה, שנזכה לקבל את התורה בשפע הגדול, כי הרי הבריאה כולה נבראה בשביל המתנה הזו, שנזכה לקבל את המתנה מנותן המתנות.

שיהיה לכולנו שבת שלום ומבורכת!

וחג שמח ומבורך!

פרשת נשא

השבת נקרא את פרשת נשא. בפרשת נשא יש סמיכות בין דיני נזיר לסוטה, שואלים חז"ל - למה התורה מסמיכה בין פרשת נזיר לפרשת סוטה, ומבארים חז"ל - התורה כותבת פה יסוד - הרואה סוטה בקלקולה מה יעשה, יזיר את עצמו מן היין.

נשאלת השאלה, למה לא אמרה זאת התורה בשאר הדברים, מדוע התורה כותבת דבר זה רק בסוטה, ולדוגמה, שיהיה כתוב הרואה מחלל שבת יעשה כך וכך, הרואה עובד עבודה-זרה יעשה כך וכך, מדוע התייחדה דווקא העברה הזאת של סוטה, שהתורה באה ומלמדת אותנו - שימו לב, הדרך לא להתקלקל, זה על ידי שיזיר עצמו מן היין, מה העברה הזאת התייחדה מכל התרי"ג מצוות.

ומתוך המהרי"ל דיסקין - בכל התורה כולה ישנם שני שיטות שבהם האדם יכול לשמור את עצמו שהוא לא יפגע מכך, כי כאשר אדם רואה מישהו שמחלל שבת, יש שיטה - שהוא יכול למחות על כך ואז הוא לא יהיה מושפע לרעה, ויש עוד שיטה - על ידי שידון לכף זכות, ולדוגמה - אדם רואה רכב שנוסע בשבת, והוא דן זאת לכף זכות - או שהוא מסיע יולדת, או שהוא מסייע לחולה של פיקוח נפש, ועל ידי שהוא דן לכף זכות הוא לא יהיה מושפע מכך, ומשום שאדרבה הוא רואה בזה כף זכות, הבן אדם הזה הציל חיים, והוא לא רואה בזה עבירה.

כך גם בכל התורה, לפעמים יש את שתי השיטות, ולפעמים אחד מן השניים, כך זה לגבי כל התורה, ואילו בסוטה אין את שתי הפתרונות, למה, - כי למחות הוא כבר לא יכול למחות, שהרי הוא כבר רואה אותה בסוף, כאשר היא כבר נענשת, ואם נרצה שיעשה את השיטה השנייה, שידון אותה לכף זכות, במקרה הזה זה לא אפשרי, שהרי כתוב שאם יש לה זכות היא ניצלת, והיא משתפרת מכך ויולדו לה ולדות יותר טובים, ומזה שהיא לא ניצלת על כרחנו שאין לה זכות.

ולכן רק בסוטה אין דרך איך לא להיות מושפעים ממנה, מה אם כן יעשה האדם, שלא יושפע לרעה, באה התורה ואומרת, הרואה סוטה בקלקולה מה יעשה, יזיר עצמו מן היין.

יהי רצון שנלמד זכות אחד על השני, וילמדו עלינו זכות

מן השמים.

ושיהיה לכולנו שבת שלום שבת מבורכת.

פרשת בהעלותך

השבת פרשת בהעלותך- **מסופר על הח"ח** שפעם אחת אשתו ראתה בביתם, שהוא קם ואומר- 'ריבוננו של עולם- תן לי כוח ללכת', אשתו של הח"ח שואלת אותו – 'לאן אתה הולך, לוויילנה?', לוורשה?', 'אמר לה הח"ח- 'לא, אני הולך פה לחדר השני', שואלת אותו אשתו- 'גם לכמה מטרים צריכים להגיד תפילת הדרך?', 'אמר לה הח"ח- 'אני יסביר לך, אדם קם בבוקר מהמטה, הוא עושה זאת באופן טיבעי, כאילו הפעולה נעשית מאליה, אבל תחשבי- מה קורה, מה מתחולל בפעולה גופנית אחד, כמה מערכות צריך להפעיל בשביל זה, המוח נותן את הפקודה, הדם זורם, השרירים נמתחים, ואם חלילה משהו קטן השתבש במערכות- הכל משובש, ואם הגוף פועל והרגלים הולכות- הכל פועל כשורה, אין זה אלא חסד ה', אזי גם ללכת לחדר השני, אדם צריך לדעת שהכל מאת ה', וגם על זה צריכים להתפלל'.

הדברים הללו אנחנו רואים בפרשה- שכתוב שבני ישראל על פי ה' יחנו ועל פי ה' יסעו. **אומר האור החיים**- בא הכתוב לסדר כל ההנהגות שאמרנו קודם זה, ללמד שבחן של ישראל, שהיו חפצים כאשר יחפוץ ה'. עם ישראל פועל את הדבר הזה לדעת, לא רק להם, אלא לכל הדורות הלאה, להידבק לה' להשליך את יהבם, על ה' יתברך, וזה מה שעם ישראל עושה במדבר, לקנות את הקנין, לדעת שאנו לא פועלים כלום, אלא ה' הוא הנותן לך כח לעשות חיל, על כל פעולה ופעולה, אדם צריך להרגיש- הקב"ה הוא זה שנותן לך את הכוח להצליח.

מן הראוי להוסיף - בפרשה הקודמת כתוב: 'ישא ה' פָּנָיו אֵלַיך (נשא ו', כ"ז) ה' נושא לך פנים, שואלים חז"ל- הרי כתוב שהקב"ה לא נושא פנים לאף אחד, כל אחד זה לפי מה שהוא, ועם כל זה כתוב שלעם ישראל הוא נושא פנים. ושאלו מלאכי השרת את הקב"ה- למה אתה נושא להם פנים, אמר להם הקב"ה- אני יכול לא לישא להם פנים לישראל?! אני ציוותי אותם בתורה ואכלת ושבעת וברכת, רק אחרי שבן אדם שבע רק אז הוא יברך, והם החמירו על עצמם שאפילו בכזית הם מברכים ברכת המזון. **ולכאורה מה התשובה הזאת** - בסדר הם מחמירים, אז למה מגיע להם נשיאות פנים?

מסביר הבן יהודע- על פי משל - אדם חוזר מהעבודה, אחרי יום עבודה קשה, ומגיע הביתה הוא קורא לבנו, ואומר לו- בני תביא לי כוס מים, הבן הולך מביא לו כוס מים, אחרי כן הוא מבקש ממנו- תביא לי את הנעלי בית, הבן הולך ומביא לו את הנעלי בית, תביא לי עוד משהו לטעום, הבן הולך ומביא, כל מה שהאבא ביקש הבן קיים את הבקשה. אבל- יש בן שכאשר אבא שלו חוזר מהעבודה, הוא מיד כבר מגיש לו את הכוס מים, ומביא לו לטעום, ושואל אותו האם אתה צריך עוד משהו, ברור שכאשר יש פעולות חיבה כזאת מצד הבן לאביו, אין שאלה שהוא עושה מעל ומעבר למה שהוא נצטווה, יש בזה עודף חיבה ואהבה אל האב.

א"כ זה מה שהקב"ה אומר- אני רק אמרתי להם- ואכלת ושבעת וברכת, אבל הם כבר יודעים מה רצוני, הם רוצים שיתקדש שם שמים בעולם, שיברכו את שם ה', הם לא מחכים ל-ואכלת ושבעת, הם כבר הרבה קודם לכן, איך שיש לזה שם של אכילה, בכזית, הם כבר מקיימים ברכת המזון, לכן בני ישראל שמתנהגים בצורה כזאת, של חיבה לקב"ה, כך הם עושים את רצוני, וודאי שהם זוכים להנהגה של חיבה, ולכן 'ישא ה' פָּנָיו אֵלַיך (שם).

שיהיה לכולנו שבת שלום- שבת מבורכת!

פרשת שלח-לך

השבת פרשת שלח לך אנשים, פרשת המרגלים, מקובל לראות את החטא של המרגלים מוציא דיבת הארץ- שדיברו לשון הרע, וכפי ההבנה הפשוטה - הם דיברו לשון הרע על הארץ שה' הבטיח להם, והעונש הוא חמור מאוד, ולכאורה יש בזה כמה וכמה תמיהות, כמה קושיות חזקות מאוד-

א. אם החטא הוא לשון הרע איך יכול להיות שעל חטא זה נענשו יותר מאשר חטא העגל, בחטא העגל שאמרו- 'אלה אלהיך ישראל', ואילו פה שדיברו על קרקע- על הארץ- מקבלים כזה עונש חמור?!

ב. כתוב שבילילה שהם בכו זה נהפך להיות לילה של בכיה, וכפי שמובא בדברי חז"ל- אתם בכיתם בכיה של חינוך- אומר הקב"ה- חורבנות בית המקדש, וכל החורבנות שיש בעם ישראל, תמיד זה באותו לילה, - כל צרה, כל חורבן, וכן חורבן שתי המקדשות, היו באותו לילה, ויותר מכך- כתוב, שהחורבנות נבעו מחטא המרגלים!, וכי חטא המרגלים הוא יותר מאשר חטא העגל?!

ג. אנחנו יודעים שמי שמדבר לשון הרע אין עונשו מוות. ואילו אדם שעובד עבודה זרה מקבל סקילה, וכן הדין שבשלושת עברות החמורות מקבלים מיתה. ואילו על לשון הרע לא מקבלים מיתה, אז איך זה שכל הדור קיבלו מיתה, על לשון הרע?!

ד. רש"י אומר: מדוע נסמכה פרשה זו- לפרשת מרים, לומר לך רשעים הללו ראו זאת ולא לקחו מוסר, והם בן דיברו לשון הרע. וצריך להבין זאת, מרים דיברה על משה רבנו- בחיר ה', ומדוע שהם ייקחו מוסר מחטא מרים, הם דיברו סה"כ על הארץ, וגם במדרש כתוב שהיו צריכים לדרוש קל וחומר, אם מרים נענשה קל וחומר שהם יענשו הרבה יותר, ולמה שיענשו יותר, והרי החטא שלהם לכאורה הרבה יותר קל,?!

ואנחנו רואים גם בחומש דברים, משה רבנו כל הזמן מוכיח אותם על חטא המרגלים, ולכאורה אם הם דיברו חטא לשון הרע, פעם אחת, נכון שזה חמור אבל לא זכינו להבין לכאורה את החומרה הגדולה, למה זה יותר חמור מחטא העגל, ולמה חורבנות בהמ"ק בגלל זה, ולמה הם קיבלו מיתה, והקל וחומר ממרים, ושלא לקחו מוסר, כל הדברים הללו צריכים הבנה.

וכדי לקרב את הדבר שנוכל להבינו- אנו רואים בחז"ל, הרבה פעמים יש אדם שעושה עברה, ויש אדם שעושה עברה. וצריך לראות המטרה שמונחת בחטא, יש שאדם עובר עברה מתוך שהוא מורד במלכות שמים, יש בן אדם שעובר עברה לתאבון, יש בן אדם שעובר עברה בלי שימת לב. ואם נשים לב- כאשר יהושע בן נון וכלב בן יפונה עוצרים אותם, מה הם אומרים להם- "אך בה' אל תמרדו", דהיינו אם יבוא אדם היום וידבר "אוי הארץ פה לא כל כך טובה", אם אין לו פה מרידה בהקב"ה החטא הוא לא כזה חמור, אבל כשהקב"ה הבטיח לעם ישראל במצרים- תדעו לכם אני הולך לתת לכם מתנה נפלאה, את הארץ הטובה, ארץ זבת חלב ודבש, והקב"ה מבטיח לנו הבטחה, וכאשר אנחנו באים ומחמיצים את הפנים לדבר, הדבר הזה הוא מרידה בה', וזה מה שיהושע וכלב אומרים להם- אך בה' אל תמרדו, דהיינו יש דיבור לשון הרע, ויש דיבור לשון הרע, יש דיבור לשון הרע- כאשר אדם מדבר לתאבון, אבל כאשר זה נובע ממרידה, מה זה מרידה?, מרידה זה ההפך מקבלת עול מלכות שמים. אדם יש לו מלך, הוא יכול לקבל את מלכותו, הוא אוהב את המלך שלו, הוא שומע בקולו

הוא מקבל את מלכותו עליו, גם אם הוא יחטא החטא לא נורא, אבל כאשר בן אדם לא מקבל את המלכות כי הוא רוצה לצאת נגד הדברים שהמלך נותן לו - זה מרידה אימה, וזה מונח בחטא המרגלים.

א"כ חטא המרגלים נכון הוא היה חטא לשון הרע, אבל זה לשון הרע שבא מתוך מרידה - וכמו שכתוב "אך בה' אל תמרודו", ובזאת מיושבים השאלות.

ולכן החטא הזה הרבה יותר חמור מחטא העגל, כי בחטא העגל עם ישראל חיפשו מנהיג, חיפשו הנהיגה מנהיג שינהיג אותם, אבל לא היה בזה מרידה.

ולכן יש קל וחומר ממרים, מרים נכון דיברה על משה רבנו, אבל חלילה וחס לא היה בזה מרידה בהקב"ה, אצלהם היו צריכים לדרוש קל וחומר שלא לדבר לשון הרע, כי יש בזה מרידה בהקב"ה, וכן חטא לשון הרע באמת אין דינו מוות, אבל מרידה בהקב"ה זהו חטא חמור ביותר, ולכן מובן שכל הצרות והחורבנות נובעים ממרידה בהקב"ה.

אנו כדי שנזכה לגאולה השלמה, אנחנו צריכים להיות בדיוק ההפך, לקבל עול מלכות שמים. זה התפקיד שלנו, זה המטרה שלנו.

יהי רצון שנזכה לכך.

שיהיה לכולנו שבת שלום, שבת מבורכת!

פרשת קורח

השבת פרשת קורח, כתוב במשלי "אוהב כסף- לא ישבע כסף", אומרים חז"ל פסוק זה נאמר על שני אנשים, על משה רבנו שהוא אוהב כסף לא ישבע כסף, ומאידך זה נאמר גם כן על קורח - אוהב כסף לא ישבע כסף.

משה רבנו הקב"ה נתן לו מצוה שהיא מכילה מצוות רבות עד אין סוף, שהרי ביציאת עם ישראל ממצרים, מחכים לו מיליונים של אנשים, שהרי הגברים לבד היו שישים ריבוא, ועוד נשים, וטף, ומצפים לצאת מהפרך ומהשעבוד של מצרים, ומחכים כבר שיושיע אותם, ומיציאת מצרים אמורים לקבל את התורה, ומשה רבינו ילמד את בני ישראל תורה, ודורות דורות ילמדו תורה, וכל הזכויות הללו נזקפים לזכותו של משה רבינו. ואכן משה רבנו מקיים את המצווה והוא מושיע אותם, וגואל אותם, ועסוק עכשיו ביציאת מצרים, הוא עסוק לא במצווה אחת, לגאול אדם אחד, אלא לגאול רבבות של אנשים, ואם כן באלפי אלפי מצוות הוא!!!, ועם כל זה יש לו עוד מצוה אחת - לקחת את עצמות יוסף עמו, ועל זה נאמר (אוהב כסף)- אוהב מצוות, לא ישבע (כסף)- מצוות, ומשה רבינו הולך ומקיים עוד מצוה, וכפי שכתוב "ויקח משה את עצמות יוסף עמו", למה, כי אוהב כסף לא ישבע כסף.

מאידך- קורח, כתוב בחז"ל שהוא היה עשיר הדורות! הרי אנחנו יודעים שאצל עם ישראל היו עשירים במשך כל הדורות, אבל עשיר כל הדורות מי היה? קורח!, וכיצד הוא הגיע לעשירות המופלגת הזאת?, כתוב שהוא היה שר האוצר של פרעה, והרי פרעה היה לו את כל אוצרות תבל ממה שהתעשרו בשנים של הרעב, שיוסף כינס את כל הכסף והזהב שהיה בעולם!, מצרים היה לה עשירות מופלגת, יכלו לפנק את עצמם בחרטומים במכשפים וכל מה שרק רצו! ובנו את פיתום ואת רעמסס שהם היו ערי אוצרות לשמור על כספו של פרעה, והשר הממונה על הכספים האלה היה קורח, ובזמן שהיה את מכת חושך, קורח הלך, ושם את ידו על האוצרות האלה, ולמטענים שהוא לקח אתו, הוא הוצרך לשמונים חמורים שלקחו רק את המפתחות של האוצרות!, עשיר הדורות היה קורח, וכשהגיעו לביזת מצרים, קורח מפשיל שרולים הוא הולך לאסוף מביזת הים, והרי יש לו כסף וזהב בשביל דורי דורות, אבל אוהב כסף- לא ישבע כסף, קורח אוסף עוד ועוד - שהרי יש לו "מצוה" לאסוף ביזת הים, "אוהב כסף- לא ישבע כסף", תאוות הכסף שלו לא וויתרה לו, ולא הניחה לו.

אבל כאשר נסתכל מה יצא מהאוהב כסף של משה רבנו, ומה יצא מאוהב כסף של קורח, משה רבנו עניין אותו אך ורק מצוות, והוא גדל וצמח להיות "מבחר המין האנושי", וקיבל את התורה מפי הגבורה, והוא הנחיל אותה לעם ישראל! זכה וזיכה את הרבים, כי אהבת מצוות שלו לקיים את מה שהקב"ה צווה, הביאתו לשיא השלמות, שבגללם הוא זכה לדרגות הללו.

ואילו קורח שהיה לו תאוות ממון, וניצל כל הזדמנות שהוא רק יכל לאגור עוד ועוד ממון, הוא הגיע לשיא שלמות בתאוות הממון, "אוהב כסף לא ישבע כסף", כל הזמן חיפש כסף, ואפילו שהוא היה במעמד הר סיני, תאוות הממון והכבוד גדלו וגדלו, והם אלה שהכריעו אותו להתכחש למעמד הר סיני, וסופו היה שכל ממונו ורכושו נבלעו ולא נשאר מזה מאומה.

נמצאנו למדים, שצריכים לדעת איך אנחנו מנווטים את התאוות הכסף שיש בתוך תוכנו, שהרי אפשר לנווט כמו משה רבנו, את "אוהב כסף לא ישבע כסף", ברדיפת קיום מצוות, ולא להסתפק במועט, אלא להרבות חייל בקיום התורה והמצוות, ויהי רצון שנזכה לכך.

שיהיה לכולנו שבת שלום- שבת מברכת!

פרשת חוקת

השבת פרשת חוקת, אנחנו קוראים שבני ישראל עוברים על יד ארץ אדום, משה רבנו שולח שיבקשו ממלך אדום נעברה נא בארץ - אתה ידעת את כל התלאה... וירדו אבותינו מצרימה, וכו', ומבקשים- אעברה נא בארץ... לא נעבור בשדה ובכרם... לא נשתה מי בארץ..., ממש מתחננים- ויאמר אליו אדום לא תעבור בי פן בחרב אצא לקראתך, ועם ישראל מציע לו הצעות הכי מפתות שיש- אם מימין נשתה, ונתתי מכרם, רק אין דבר- ברגלי אעבורה, ואילו מלך אדום מתעקש - ויאמר לא תעבור. וצריך להבין את זה, כאלה הצעות טובות מה יש לו נגד התיירים האלה, שיכנסו וישלמו.

וגם נקודה נוספת שצריך להבין- מה זה – פן בחרב אצא לקראתך, הוא חושש שמא בחרב אני יצא נגדך, למה יש לו ספק, או שהם יוצאים למלחמה, או שהם נותנים להם, מה זה הספק הזה- פן בחרב אצא לקראתך.

החסידיים מבארים- שכיון שעשו יש לו ברכה- שעל חרבך תחיה, זה נהפך להיות מהות חיים שלו, ולכן גם אם תציע לו את הצעות הכי נדיבות- מלך אדום חושש שזה יתפרץ לו, הוא לא יכול להתגבר על התכונות שלו, הוא ינסה להתגבר, אבל הוא חושש פן בחרב אצא לקראתך, לכן אדום התעקש הוא אמר לא תעבור פן בחרב אצא לקראתך...

וכאשר בני ישראל היו ליד ארץ אדום, הקב"ה אומר למשה רבנו- על גבול ארץ אדום יאסף אהרון אל עמיו כי לא יבוא אל הארץ, שמה הוא ימות, ושמה הוא יקבר, וצריך להתבונן למה אהרון צריך להיקבר מול ארץ אדום, ואותה שאלה יש גם בן לשאול, על משה רבנו כתוב שהקב"ה קבר אותו מול בית פעור, וגם בזה צריך להתבונן, בדיוק שמה מול העבודה זרה של פעור, שמה צריך להיות הקבורה של משה רבנו, מה העניין בדבר הזה שאת אהרון קברו על גבול ארץ אדום, ואת משה רבנו מול בית פעור.

שמעתי מהרב רזנבלום שליט"א ביאור נפלא- בני אדום טוענים שיעקב אבינו גנב לעשו את הבכורה, הם טוענים האח הקטן והצעיר- יעקב אבינו הפך את הכל, ועל זה אומר הקב"ה- תנו להם את התשובה, אהרון הכהן שהוא היה הכהן הגדול ויתר לאחיו הצעיר ממנו, לא רק שהוא ויתר על כל הגדולה- אלא עוד יותר מכך, הוא שמח בבלו, "וראך ושמח בבלו" התורה מעידה עליו את זה, והוא ההפך מכל המהלך של בני אדום, שזה רק להרוג את הזולת - וכמו שמלך אדום אומר פן בחרב אצא לקראתך. כי מה זה באמת בכורה?! אומר הקב"ה שקברו של אהרון הכהן יהיה מול ארץ אדום, הוא האדם שהגיע לשלמות שכשהוא וויתר הכל לאחיו, ולא רק וויתר אלא יתרה על כך קיבל את פני אחיו- "וראך ושמח בבלו". הוא נותן את התשובה לבני אדום, ולכן ציווה הקב"ה שיקבר על גבול ארץ אדום.

אותו דבר גם משה רבנו - הרי מה זה העבודה-זרה של פעור? העבודה-זרה של פעור זה לא רק כשבן אדם לא עובד את הקב"ה, אלא ע"ז של פעור זה אדם אוכל ועושה את הצרכים, להראות אני בורח מהכיוון של הקב"ה- אני בורח עד הסוף, אני מוכן להגיע לפעור- לפעור את עצמו מול העבודה זרה, הוא יאכל בביזיון, יעשה צרכיו בביזיון, הכל כי הוא מתרחק מהקב"ה, ואילו האדם שהגיע לשלמות בזה- ההפך גמור של עבודה זרה שדיבר עם הקב"ה והעביר את האמונה לדורות ולדורי דורות, לא אכל ולא שתה ארבעים יום!!!, מבחר המין האנושי שהתקרב אל הקב"ה בשיא השלמות, הוא משה רבינו הוא נותן את התשובה שכנגד בית פעור, הוא זה שמוכיח אותם, ולכן הקב"ה קבר את משה רבנו מול בית פעור.

שיהיה לכולנו שבת שלום, שבת מבורכת לכולם!

פרשת פנחס

השבת בעז"ה נקרא פרשת פינחס, חז"ל אומרים שפינחס זה אליהו הנביא, ולאחר שהוא האריך ימים ושנים, כ- 300 שנה בערך, הוא נהפך להיות מלאך, אליהו מלאך הברית.

הגימטריא של פינחס זה - 208, ואילו הגימטריא של אליהו זה - 52, בדיוק רבע מפינחס, ומה זה מלמדנו, בתחילה היה לפינחס גוף, וגוף מורכב מאש, רוח, מים, עפר, ולאחר זמן כשהוא נהפך להיות מלאך- נשאר בו רק הרוח, וכפי שכתוב "עושה מלאכיו רוחות", והרוח זה רבע מארבעת החומרים שהוא היה מורכב קודם לכן, רבע של- 208 זה בדיוק- 52.

וכמו כן הגימטריא של אליהו- 52, כמניין "בן", כל בן כשהוא נולד בברית המילה אליהו הנביא מופיע.

יש ברש"י בפרשה - (במדבר כ"ה, י"א) **פִּינְחָס בֶּן אֶלְעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן** - לְפִי שֶׁהָיוּ הַשְּׂבָטִים מְבַזִּים אוֹתוֹ, 'הֲרֵאִיתֶם בֶּן פּוּטִי זֶה, שֶׁפִּיטָם אָבִי אִמּוֹ עֲגָלִים לְעִבּוּדָה זָרָה וְהָרַג נְשִׂיא שְׂבֵט מִיִּשְׂרָאֵל', לְפִיכֶךָ בָּא הַכֹּתֹב וַיַּחֲסוּ אַחַר אֶהֱרֹן. (סהנדרין פב:),

צריכים להתבונן בפרשה הזאת כמה דברים

א. איך באמת עם ישראל יכולים לבזות אותו, הרי הוא עשה מעשה נפלא, שפינחס עשה את המעשה והורג את זמרי נעצרה המגפה, אם כן איך עם ישראל מבזים אותו. יותר מכך כתוב בחז"ל שהיו לו ניסים נוראים עשרה ניסים נעשו, ואם הם רואים כאלה ניסים נעשים לו, למה עם ישראל מבזים אותו.

ב. איך נשיא משבט בישראל הגיע לחטא שכזה, זמרי בן סלוא היה נשיא, איך הוא הגיע לחטא כזה לקחת מדינית לחטוא איתה.

ג. למה הוא היה צריך לחטוא בתוך מחנה ישראל, אדם שחוטא מתחבא, אף אחד לא חוטא בפרהסיה, ומדוע זמרי בתוך מחנה ישראל מביא את המדינית שכולם יראו קהל עם ועדה שחוטא איתה, למה הוא עשה את זה, אתה רוצה לחטוא תעשה את זה כמו כל מי שחוטא, אבל למה הוא עושה את זה בפרהסיה.

ד. ועוד, למה צריכים לייחס את פינחס לאהרן.

ה. וממתי צריכים להתייחס לליצנות של ליצני הדור.

ו. גם מה הביאור עושה מעשה זמרי, הוא מבקש שכר כפינחס, מה פתאום מאימתי מי שיעשה מעשה זמרי, מבקש שכר כפינחס.

ומבאר רבי יוסף חיים זוננפלד - זמרי לא עשה את החטא שלו כי היצר התגבר עליו, זמרי כתוב בחז"ל כבר היה זקן מאוד, הוא נולד עוד לפני שעם ישראל ירדו למצרים, והגמרא אומרת חמש שמות יש לזמרי, וזמרי זה שאול בן הכנענית שנולד ליעקב אבינו, מהשבעים נפש שירדו למצרים, ואם עם ישראל היו במצרים 210 שנים, + 40 שנה במדבר, הרי שהוא היה למעלה מגיל 250 שנה, זקן כל כך מופלג היצר לא בוער לו כל כך לחטוא, אם כן למה הוא עשה את החטא

הזה, זה לא מתוך יצר הרע של תאוה בלבד, אלא החטא של זמרי נבע מיצר לחטוא, והיה עטוף בתוך יצר של אידאולוגיה, והוא בא להצדיק את מעשיו שמה שהוא לוקח את המדיניות לחטוא איתה, זה לטובת עם ישראל, !!!

ולמה, הוא טוען כך - במקום שעם ישראל יזנו אחרי בנות מדין, והם ילכו אליהם בסתר כדי לחטוא, ואז מה שקורה המדינית משכנעת את היהודי שישתחווה לבעל פעור ויעבוד עבודה זרה, אומר זמרי- תשמעו בוא נתיר דבר אחד, עדיף לנו להתיר לחטוא עם בנות מדין, ונתיר להם את זה פה בתוך המחנה, בשביל שלא ילכו אליהם, ואז הם לא יעברו על החטא הגדול של עבודה זרה.

ובעצם זמרי עטף את חטאו בכך שיש לו אידאולוגיה להציל את עם ישראל, והוא עושה מצווה, שעם ישראל לא יחטאו בחטא של עבודה זרה, ולכן הוא טוען שנתיר עכשיו את המדיניות, כך הוא עטף את החטא שלו, הוא עטף את זה בביכול הוא עושה מצווה, ולכן השבטים היו מבזים את פינחס, היו אומרים לפינחס, שמע, אתה היה לך סבא שמפטם עבודה זרה, עגלים לעבודה זרה, לכן לא חמור אצלך (ח"ו) כל כך חטא עבודה זרה, מה שאין כן זמרי בוער לו חטא של עבודה זרה, כך היו השבטים מבזים את פינחס, אבל הקב"ה שידוע מה במעמקי הלב הוא אומר לנו, תדעו לכם- פינחס עשה את הקנאות מתוך שהוא בן של אלעזר, בן אהרן הפהן, וייחסו לאהרן הפהן שהוא אוהב שלום ורודף שלום, ובורח מעבודה זרה, והשבטים שהיו מבזים, זה לא סתם מתוך מטרה לבזות, אלא היה להם הרגשה של בזיון, ולכן בא הכתוב וייחסו.

וכן מה ששאלנו - איך הוא הגיע לחטא הזה, החטא הזה נולד לו כביכול כאילו הוא בא לעשות איזה מצווה, זה היה עטוף באידאולוגיה שלמה, ולכן הוא לא הלך לחטוא איתה בצנעה, כמו כל אלה שחוטאים, אלא הוא הביא אותה לתוך המחנה, בפרהסיה, בקהל עם ועדה, לכן הקב"ה מעיד בתורה על הקנאות של פינחס שהיא קנאות טהורה, קנאות שכל כולה לשם שמים, (במדבר כ"ה, י"א) **פִּינְחָס בֶּן אֱלֶעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן**, הוא יקבל את הברכה,

(שם, י"ב) " הִנְנִי נֹתֵן לּוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם".

שיהיה לכולנו שבת שלום- שבת מבורכת!

פרשת מטות מסעי

השבת פרשיות מטות מסעי, בהם מוזכר פעם יחידה בתורה, את היום הפטירה של אהרון הכהן, - שיחול השנה בשבת קודש, בראשון לחודש החמישי, בדיוק כאשר אנו קוראים את פרשת מסעי.

בדרך כלל זה יוצא באותו זמן, אותו שבוע של ראש חודש אב- א' אב, חל כאשר קוראים זאת בשבת, וזה יום הזכרון היחידי שמוזכר בתורה, ואילו מה שכן מוזכר, אבל לא מוזכר בדיוק על היום, כי אם על החודש מוזכר, זהו תאריך פטירת מרים, שכתוב על מיתת מרים בחודש ניסן, וכפי שכתוב "ויבואו בני ישראל ... בחודש הראשון... ותמת שם מרים".

ואכן צריך להתבונן, מה העניין, שאצל אהרון כתוב במפורש, בראשון לחודש החמישי, ואילו אצל מרים כתוב על החודש הראשון – שהוא חודש ניסן, ואילו משה רבנו לא מוזכר בתורה כלל מתי יום פטירתו, ורק חז"ל עושים חשבון שזה היה ב' אדר, אבל בתורה שבכתב לא מוזכר תאריך יום פטירתו.

שמעתי לבאר – שהרי למעשה חוץ מחטא המרגלים לא מתו מעם ישראל אף אחד, וכל אלה שמתו היו קשורים לחטא המרגלים, והיה מקום, שחלילה וחס יזללו אנשים אולי גם כן אהרון שמת בחודש אב, אולי הוא גם כן מת בגלל האבק של חטא המרגלים, אותו דבר מרים שמתה בתוך הארבעים שנה אולי גם היא קשורה לחטא המרגלים, לכן באה התורה ואומרת, כל אלה שמתו בחטא המרגלים מתו בתשעה באב, ואילו אהרון מתי מת? בראשון לחודש, מדגישה לנו התורה שמיתתו לא קשורה לחטא המרגלים, וכן אותו דבר גם מיתת מרים לא קשורה לחטא המרגלים, שהרי היא מתה בחודש ניסן, וכעת משה רבנו שהוא היה עדין חי כמו שכתוב בחומש דברים בחודש שבט "בראשון לחודש עשתי (אחד) עשר" שזה חודש שבט, הוא התחיל לבאר את התורה, את חומש דברים – משנה תורה, אם כן הוא וודאי לא קשור לחטא המרגלים, ולכן לא הוצרכה התורה לבאר מתי משה רבנו מת, אבל אהרון שהוא מת בחודש אב מדגישה התורה תדע לך, זה לא בתשעה באב, אלא זה בראשון לחודש אב.

יהי רצון שכנזכה שהחודש הזה יהפך לנו לחודש של נחמה,

ונזכה כולנו בנחמת ציון וירושלים,

שבת שלום שבת מבורכת!